

пѣвеца, заедно съ апостолитѣ запригласяха на Икономова, понеже пѣсенъта имъ бѣше известна, тъй-щото нагласи се единъ хоръ отъ 150 гърла. Тихата нощъ, тъмнитѣ непроходими околности на Оборище повтаряха и потретяха ехото на хайдушката пѣсенъ, която гърмѣше и страшно се отразяваше изъ гората. Три-четири чакмаклии пушки изреваха между депутатитѣ и едно *да живѣй* се изтрѣгна изъ гърдитѣ на всички. Иди после това и недей става бунтовникъ!

.

На водосвета.

Съмна се. Пролѣтното слънце отдавна бѣ позлатило източната страна на бърдото и клоноветѣ на нѣкои високи букове. Нетърпеливитѣ представители бѣха се разшавали около бистрата рѣкичка, на която се миеха, следъ като се прекръстиха по нѣколко пѣти обърнати къмъ изтокъ. Тѣ бързаха да свършатъ по-скоро, за да се върнатъ въ селото си. Но Бенковски не предприемаше още нищо. Нѣколко депутати напомниха, че е време да се открие събранието. Вмѣсто отговоръ Бенковски извика другитѣ апостоли на страна въ гората да имъ говори нѣщо тайно . . .

Два часа предъ обѣдъ депутатитѣ бѣха поканиени да се събератъ за откриване на събранието. Тѣ се наредиха двама по двама около масата въ видъ на колело, на чело съ апостолитѣ. Двама души прегледаха втори пѣтъ пълномощнитѣ писма на всѣки представителъ, да не би да се е вмъкналъ нѣкой шпионинъ. По предложение на Волова събранието трѣбваше да се отвори съ водосветъ. Полъ